

DE CARBIDLAMP

Een verhaal opgeschreven door Wietske de Vries
bijdrage van Stichting Hattum de Vries

Ik had een carbidlamp op de fiets, als ik dan naar Drachten moest naar de les (het was een half uur fietsen) dan maakte mijn vader de lantaarn klaar.

Carbid er in en water en dan moest de kraan een beetje open en een beetje schuin anders kwam er teveel water in. Dan was hij voor gebruik gereed.

En als de fiets dan tijdens de les in de schuur stond en het zou wel eens kunnen vriezen, dan nam ik papier mee en dat deed ik er dan omheen, dan kon hij niet bevriezen.

Dan kon ik de lantaarn meteen aansteken met de lucifers die ik meegenomen had.

Ik had dan een heel mooi groot licht op de fiets.

Toen kwamen de elektrische lantaarns, toen wou vader mij ook een op fiets zetten.

Maar moeder zei: "Dat kan niet want als zij van de fiets afstapt staat ze in het donker."

Maar vader verkocht elektrische lampen en mijn vriendin kreeg er ook een op de fiets.

Vader zei dat ik er ook een moest hebben. Er waren zoveel voordelen, ik hoefde geen lucifers meer mee te nemen enz.

Dus ik kreeg ook een elektrische lamp op de fiets en sinds die tijd heb ik nooit meer met een carbidlamp gefietst. Maar de carbidlamp heb ik bewaard.

Die is er nog steeds.

Jannie van Zonneveld

Wietske met haar ouders Hattum en Jantje

